

XAVER

časopis banskobystričských bohoslovcov

ročník XVIII.

1/2011

★ vo Svätej zemi

*blahorečenie
Jána Pavla II.*

nový erb seminára

Staré Hory

XAVER

Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XVIII.
číslo: 1/2011

šéfredaktor
Jozef Benčat

jazyková korektúra
Mgr. Dušan Rončák

teologický poradca
ThLic. Ján Viglaš

technické spracovanie
Marián Husár, Jozef Benčat

predná obálka: Peter Piš pri Múre nárekov
coverfoto: Tomáš Švingál

adresa redakcie
Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602
e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk
bankové spojenie časopisu
0434002927/0900

cirkevné schválenie
Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98
tlač: LÚČ Bratislava

ISSN 1335-2628

Neoznačené foto v časopise je zo seminár-
neho archívu a internetu.

Z O B S A H U

<i>Nový erb seminára.....</i>	<i>6</i>
<i>Púť ako oáza na ceste.....</i>	<i>8</i>
<i>Púť do Svätej zeme.....</i>	<i>10</i>
<i>Ku Kristovi cez jeho „domovinu“.....</i>	<i>18</i>
<i>Mária volá k sebe všetkých.....</i>	<i>22</i>
<i>Čo je pravda...?</i>	<i>24</i>
<i>Ruženec zmysel hľadajúcich.....</i>	<i>26</i>
<i>Ján Pavol II. blahoslavený.....</i>	<i>28</i>

šéfredaktor
Jozef Benčat

redaktor
Ján Uhnák

redaktor
Dušan Rončák

distribúcia
Marek Melich

redaktor
Peter Lupták

redaktor
Peter Piš

redaktor
Marián Juhaniak

redaktor
Michal Válka

redaktor
Marián Husár

Milí čitatelia!

Človek prežíva svoj život v časnosti – ale celým svojím bytím je nasmerovaný na plnosť života podľa zámeru Stvoriteľa, aby sme dosiahli život v Bohu. Naše úsilie v hľadaní dokonalosti života sa realizuje v dvoch rovinách: v horizontálnej, keď prežívame každodenné udalosti vo vzťahu ku všetkým udalostiam, ktoré determinujú náš pozemský život, a zároveň vo vertikálnej rovine, ktorá upriamuje našu pozornosť na pravdy večného života a napomáha rozvíjať osobný vzťah k Bohu. Môžeme tak konať preto, lebo sme plní nádeje. Svätý Otec Benedikt XVI. poukazuje na pravdu, že iba hmotné dobro nestačí pre naplnenie nádeje. Dobrý a správnym spôsobom prežitý život sa nemôže naplniť iba v materiálnej hojnosti, ale v každodennej túžbe „byť“ človekom nádeje, ktorá nesklame. Nádej dotvára a formuje osobnosť jednotlivca. Personálny rozmer nádeje dotvára skutočnosť postoja človeka k všetkému, čo ovplyvňuje ľudský život. Čo je v teologickom význame nádeje naplnením vzťahu k Bohu, v antropologickom sa stáva cestou nadobudnutia individuálne prijímaného dobra. Apoštol sv. Pavol v Liste Rimanom pripomína práve nádej, v ktorej sme spasení (porov. Rim 8, 24). Kontext Pavlových slov poukazuje na Kristovo dielo vykúpenia ako jediného prostredníka našej spásy. Udalosť Veľkej noci má charakter kristologickej pravdy a kristocentrického slávenia. Slávenie veľkonočných sviatkov môže byť pre každého človeka viery impulzom pre dôsledné prežívanie toho, čo nám pripravuje Božia prozretelnosť, aby sme mohli prijať Krista, ktorý aj nám hovorí: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa“ (Jn 14, 6). Človek sa stáva „novým stvorením“ v plnosti Kristovho vykúpenia takým spôsobom, že ovocie Kristových zásluh z dreva Kríža je pripočítateľné človeku z veľkosti Božej priazne. To všetko preto, lebo „Boh, bohatý na milosrdenstvo, pre svoju nesmiernu lásku, ktorou nás miluje, [...] oživil nás s Kristom, [...] s ním nás vzkriesil a daroval nám miesto v nebi v Kristovi Ježišovi“ (Ef 2, 4-6). Stať sa človekom pravej nádeje predpokladá stať sa človekom hľadajúcim a nachádzajúcim Boha. Budme otvorení k ponuke Kristovho života, ktorý ponúka lásku večného Otca.

prof. ThDr. Anton ADAM CM, PhD.,
vyučujúci dogmatickú teológiu

Život je ako cesta, po ktorej kráčame. Štvrtinu cesty z roku 2011 máme už za sebou, a tak sa obzrime za jej cestovateľskými zážitkami.

20 C+M+B 11

Trojkráľové požehnanie priestorov kňazského seminára sa tohto roku uskutočnilo po návrate z vianočných prázdnin, 9. januára 2011, na Nedeľu Krstu Pána. Tri skupiny vedené tromi diakonmi poznačili po svätej omši veraje dverí symbolom letopočtu nového roku a písmenami C+M+B, ktoré naznačujú prosbu Kristovho požehnanja príbytku i jeho obyvateľov, ktorí sa tak mohli pustiť s plným nasadením do skúškového obdobia.

Slovom žalmu k jubileu

Trojročná duchovná príprava na cyrilometodské jubileum príchodu slovanských vierozvestov na naše územie pod názvom Slovom žalmu k jubileu sa začala v Kňazskom seminári v Badíne 14. februára 2011. Stretnutia sú konkrétnou odpoveďou na pastiersky list Konferencie biskupov Slovenska z novembra minulého roku. Cyklus biblicko-historických prednášok predstavuje miesta cyrilometodskej úcty a komentuje vybrané žalmy, ktoré sú nádhernou, až poetickou komunikáciou človeka s Bohom, kde sa zdedený cyrilometodský dar jazyka ukazuje v tých najkrajších farbách. Na stretnutia pozývajú prednášajúci širokú verejnosť z celej diecézy. Program najbližších prednášok naplánovaných na tento rok je na strane 34.

Pietro Kaswalder OFM

Na pozvanie Katolíckeho biblického diela navštívil 15. februára 2011 Kňazský seminár v Badíne taliansky františkán a archeológ z Jeruzalema Pietro Kaswalder. Svoju prednášku venoval Galilei, domácomu kraju Ježiša Krista. V archeologickej práci postupne ožívajú biblické miesta, ktoré súčasníkom približujú dobový pohľad na ľudí i na život z biblických dôb. Aj táto prednáška zahraničného odborníka svedčí o vysokom kredite miestneho pracoviska Katedry biblických vied.

Verbum Domini

Slovenské vydanie pápežského dokumentu Benedikta XVI. *Verbum Domini* predstavila v našom seminári verejnosti Katedra biblických vied, Spolok sv. Vojtecha a diecézne masmediálne centrum 28. februára 2011. Banskobystrický biskup Rudolf Baláž predsedal v kaplnke liturgii slova, po ktorej v aule odzneli prednášky Mons. Mariána Gavendu, Mons. Mariána Bublinca a Dr. Blažeja Štrbu, ktorý prinos exhortácie vidí v posune od poznávania Božieho slova k jeho sláveniu, najmä cez jeho spoločné čítanie v liturgii slova.

Večeradlo s Pannou Máriou

V sobotu 19. marca 2011 sa Kaplnka sv. Františka Xaverského v Badíne premenila na Večeradlo s Pannou Máriou. Zišli sa tu totiž mariánski čítelia z celej diecézy. V duchovnom programe mala svoje zastúpenie svätá omša, adorácia i modlitba všetkých tajomstiev posvätného ruženca, ktorým prítomní vyprosovali obrátenie hriešnikov a potrebné milosti pre celé Slovensko. Mariánskym pútnikom sa počas sv. omše prihovoril špirituál Ľubomír Grega, ktorý im v homílii pripomenul aj vzor sv. Jozefa, manžela Panny Márie.

Miništranti

Dva víkendy na prelome marca a apríla patrili v badínskom seminári opäť miništrantom, ktorí ho naplnili nielen hlukom, ale i úprimnou radosťou zo spoločenstva miništrantov z celej diecézy. V programe víkendov sa prelínali modlitba, zábava, šport a súťaže najrozličnejšieho druhu. Medzi najväčšie lákadlá patrili popri biliarde, kalčete a ping-pongu futbalové a floorbalové turnaje, ako aj skvelé spoločenstvo miništrantov a animátorov vedených bohoslovcem Petrom Píšom. Priestor osobného rastu miništrantom ponúkla denná modlitba, účasť na sv. omšiach, ako aj sledovanie filmu s posolstvom, po ktorom nasledovala krátka katechéza. Najbližšou miništrantskou akciou v kňazskom seminári v Badíne bude letný miništrantský tábor.

Cesta, na ktorej sa nachádzame, nie je len nezmyselné blúdenie, ale má svoj smer a cieľ. Preto sa skôr podobá púti než nejakému hazardnému dobrodružstvu. S tým najväčším pútnickým zážitkom sa však s vami podelíme na ďalších stranách nášho časopisu.

NOVÝ ERB SEMINÁRA

Erby sú od čias rytierskeho stredoveku piliermi tradície národa, štátu, Cirkvi, rodov, miest, obcí či inštitúcií. Sú vyjadrením spojenia a identity medzi ľuďmi v určitom spoločenstve, a to nielen medzi súčasníkmi, ale aj medzi predkami a potomkami, minulými a budúcimi generáciami.

Cirkevní hodnostári a inštitúcie, ako napríklad mníšske konventy a kapituly, používali vo forme pečatí vlastné symboly už od 13. storočia. Za symbol biskupstva bol považovaný erb úradujúceho biskupa, preto napríklad erby našich jednotlivých biskupstiev vznikali len koncom minulého storočia. Po roku 1975 nastal súčasne s čulou aktivitou v oblasti tvorby mestských erbov aj pohyb v cirkevnej heraldike.

Proces vzniku erbu seminára

Prvý erb seminára vznikol po jeho obnovení v našej diecéze v roku 1990. Nebol však schválený Heraldickou komisiou a ani zaregistrovaný na Ministerstve vnútra SR, preto mohol byť používaný len ako logo inštitúcie.

Nový seminárny erb vznikol vďaka už takmer trojročnej iniciatíve bohoslovcov, ktorí chceli hneď po nástupe do seminára reprezentovať a hájiť farby seminára na rôznych športových, ale aj kultúrnych podujatiach. Keďže seminár nemal vlastnú vlajku, rozhodli sa ju spolu navrhnuť. Pri konzultácii s odborníkom sa zistilo, že prvý erb seminára nie je z heraldického hľadiska správny a nemôže z neho vychádzať ani vlajka. Po zložitých diskusiách o opodstatnenosti nového erbu a jeho realizácii sa napokon prijal návrh, ktorý vyhovuje všetkým pravidlám a zvyklostiam pri zostavovaní erbu.

Popis erbu

Hlavnou súčasťou nového erbu je trojuhľý ranogotický štít, štiepený na tri polia, podobne ako to môžeme vidieť u súčasného pápeža Benedikta XVI. Na erb sa hľadí ako na človeka, jeho pravú stranu vidíme vľavo a naopak, preto sú strany pri opise akoby vymenené. Taktiež biela a žltá farba sa vždy opisujú ako zlato a striebro.

V pravom hornom poli sa na modrom pozadí pod strieborným polmesiacom nachádza ohnuté strieborné obrnené rameno. Smerom nahor k zlatej šesťcípkej hviezde drží tri preložené zlaté šípy so striebornými hrotmi a pierkami. Cez rameno je navlečený zlatý luk so striebornou tetivou. Táto figúra je prevzatá z erbu zakladateľa seminára, ktorý bol založený v roku 1807 druhým banskobystrickým biskupom Gabrielom Zerdahelyim. Ten pochádzal z prastarého šľachtického

rodu z okolia Nitra a používal rodový erb svojich predkov, ktorí sa vyznamenali v bojoch proti tureckým nájazdom v stredoveku. Z tohto dôvodu sa v erbe nachádza hviezda a polmesiac.

V ľavom hornom poli sa na modrom pozadí nachádza uprostred striebornej trňovej koruny červené srdce obopäté zlatou trňovou korunou. Zo srdca vystupujú smerom nahor dva prekrývajúce sa zlaté plamene. Táto figúra zobrazuje Božské Srdce Ježišovo a je prevzatá z erbu terajšieho biskupa Mons. Rudolfa Baláža, ktorý obnovil seminár po 40 rokoch od jeho násilného zrušenia v roku 1950 komunistickým režimom. Atribút srdca bol z biskupovho erbu vybraný zámerne kvôli symbolike. Seminár je srdcom diecézy a taktiež všetci tí, ktorí sa na kňazstvo pripravujú, majú v sebe túžbu stať sa kňazmi podľa Srdca Ježišovho.

V centrálnom a najväčšom striebornom poli je modré písmeno X. Symbolizuje patróna seminára, ale aj patróna diecézy sv. Františka Xaverského. Tomuto svätcovi je zasvätený katedrálly chrám i seminárna kaplnka v Badíne.

Vedľajšou súčasťou erbu je symbol pripadajúci kňazským seminárom – strieborná otvorená kniha so zlatou väzbou, ktorá je položená na štíte a nesie písmená gréckej abecedy alfa a omega. Táto kniha symbolizuje sprostredkovanie múdrosti, vďaka ktorej spoznávame Boha, ktorý je Alfou a Omegou, začiatkom a koncom všetkého.

Erb – znak identity

Za vznik nového erbu a vlajky patrí vďaka bohoslovcovi, ktorí sa v zastúpení všetkých ročníkov pričínili o ich zhotovenie. Vďaka patrí tiež otcovi rektorovi, ktorý si našiel čas a bol otvorený pre túto záležitosť. Odbornú stránku a správnosť pri postupe zostavovania erbu a vlajky zabezpečil Ing. Zdenko G. Alexy, heraldický konzultor Konferencie biskupov Slovenska. Pán Alexy nám bol k dispozícii bez nároku na honorár, a preto mu aj touto cestou vyslovujeme srdečné Pán Boh zaplať!

Erb sa bude po zaregistrovaní používať ako oficiálny symbol vo všetkých dokumentoch a pečatiach seminára. Zostáva len dúfať, že nový erb bude spolu s vlajkou dôstojným vyjadrením identity nášho seminára, ale aj všetkých, ktorí v ňom študovali, študujú a budú študovať.

*Štít z erbu
G. Zerdahelyiho*

*Štít z erbu
Mons. R. Baláža*

Erb diecézy

Púť ako oáza na ceste... ... na ceste životom

Púť - slovo, pri ktorom nám v mysli asi ako prvé napadne putovanie, za ktorým nasleduje vytúžený cieľ. Ak sa však hlbšie zamyslíme, uvedomíme si, že púť nie je len obyčajné putovanie. Pre mňa je to čas, v ktorom opúšťam domov, vyjazdené koľaje každodenného života, a hľadám nové koľaje a novú silu na napredovanie životom. Nové koľaje a novú silu pre seba a v modlitbe i pre druhých.

Vďaka cestovnej kancelárii AwerTravel, Mons. Jánovi Majerníkovi a nášmu sprievodcovi vdp. Mariánovi Ondrejкови, ako aj mnohým dobrodincom, sme sa mohli na začiatku marca zúčastniť na celoseminárnej púti do Svätej zeme. Na púti po miestach Starého i Nového zákona, po miestach spätých s izraelským národom a so životom, smrťou a zmŕtvychvstaním nášho Pána Ježiša Krista.

Nebola to len cesta za spoznávaním nových miest, i keď biblických. Neboli sme len turisti, ale predovšetkým pútnici, ktorí hľadali duchovné opojenie do života, do celoživotnej púte. Veď život kresťana je predovšetkým púťou, putovaním. Život má tiež svoje trápenia a náročné výstupy, tak ako každá púť. Tiež má svoje krásne etapy. A tiež má aj svoj cieľ, ktorým je pre kresťana nebo, večné spoločenstvo s naším Bohom. A to je ten najvyšší a najzmyslupnejší cieľ, do ktorého sa chceme všetci dostať.

Avšak tak ako putujúcemu na púšti nemusí vystačiť voda, ktorú si nesie, zvlášť ak zablúdi, tak ani nám v živote nemusí vždy vystačiť sila. Potrebujeme duchovné oázy, kde môžeme načerpať. Potrebujeme hľadať príležitosti, kde si môžeme prehodnotiť veci a utriať myšlienky. Tieto duchovné oázy môžu byť rôzne. Môže to byť napríklad duchovná obnova alebo duchovné cvičenia. Medzi ne však určite patrí aj púť na sväté miesta.

Aj naša púť do Svätej zeme bola určite pre mnohých posilou a „nakopnutím“ do kresťanského života. Bola to púť

mnohých aj duchovných zážitkov. Je úžasné byť na miestach, po ktorých chodil Ježiš a kde sa začala naša spása. Mňa osobne z duchovných zážitkov najviac oslovili miesta Ježišovho narodenia a smrti – najmä to, keď som bol na svätej omši v Jaskynke narodenia, a tiež keď som stál na Golgote, mieste Ježišovej vykupiteľskej smrti. Tiež ma oslovilo miesto Petrovho primátu, kde sa Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní apoštola Petra trikrát pýtal, či ho má rád. Je to akoby pokračovaním alebo odpoveďou na Ježišovu lásku, ktorú nám preukázal na kríži, na Golgote. „Šimon, syn Jánov, máš ma rád?“ a Peter odpovedal: „Pane, ty vieš všetko. Ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Aj pre nás by odpoveďou na Božiu lásku mala byť láska. Láska predovšetkým k Bohu a k našim blíznym, a to aj za cenu, že láska si bude vyžadovať od nás obeť alebo utrpenie.

Počas púte sme však mohli cítiť aj určité

napätie, ktoré panuje vo Svätej zemi. Napätie medzi politickými a národnostnými názormi a, žiaľ, aj medzi cirkvami. Pre Svätú zem treba hľadať a vyprosovať cestu dialógu, porozumenia a pokoja.

Na našej púti sme toho skutočne prešli veľa a za krátky čas. Na mieste sme si asi nedokázali všetko uvedomovať. Časom však spoznávame, čo všetko nám táto púť dala. Napríklad čítanie Svätého písma je úplne iné. Zvlášť keď čítame o udalostiach, ktoré sa uskutočnili na miestach, ktoré poznáme a na ktorých sme boli. Svätá zem je skutočne, ako ju mnohí nazývajú, „piatym evanjeliom“, ktoré sa oplatí spoznať. Takáto púť je skutočne milosťou.

Chcem sa ešte raz poďakovať nášmu sprievodcovi dp. Mariánovi Ondrejovi, ktorý nás nielen povodil biblickými miestami, ale aj ukázal ich duchovný význam. Veľká vďaka patrí tiež všetkým, ktorí nás podporili a ktorí nám umožnili a sprostredkovali túto krásnu púť.

Jozef BENČAT, 2. ročník

Milí čitatelia, v tomto čísle sme pre vás pripravili sériu článkov spätých so Svätou zemou. Chceme sa tak s vami deliť o časť z toho, čo sme v nej načerpali. Prajeme vám príjemné čítanie...

redakcia

Po stopách Ježiša Krista - Spomienky na Betlehem

*A ty, Betlehem v judejskej krajine,
nijako nie si najmenší medzi
poprednými mestami Judey,
lebo z teba vyjde vojvoda,
ktorý bude spravovať môj ľud Izrael.“ (Mt 2,6)*

Mesto Betlehem je známe predovšetkým tým, že sa v ňom narodil Ježiš Kristus. Keby sa tak nebolo udialo, tak sa dá dosť silno konštatovať, že toto mesto by bolo bezvýznamnou dedinou, zapadnutou prachom. Betlehem sa veľmi nelíši od slovenských miest. Avšak jeho odlišnosť spočíva práve v tých pár magických miestach, ktoré sme ako pútnici navštívili.

Bazilika Narodenia Pána má medzi všetkými novozákonnými pútnickými miestami zvláštne privilégium: tu sa začal pozemský život Ježiša Krista. Je celkom zaujímavé, že živý Boh sa narodil do tohto ním stvoreného sveta – ako celkom obyčajný človek na celkom obyčajnom mieste. Asi sa chcel ukázať ako naozaj živý, a nie ako vymyslený či rozprávkový. To ale vedie k riziku, že na Ježiša Krista spomíname ako na nejakú historickú osobu, ktorá v tom prípade nám už veľa nehovorí. Betlehem nás skôr núti rozmýšľať a uvažovať o Bohu tak, že je prítomný po celom svete, v každom kraji, v každom „zapadákov“, ako aj u nás doma, teda všade.

Treba podotknúť, že nielen bazilika, ale aj celý Betlehem zaváňa neobyčajne obyčajnou zvláštnosťou. Priamo v Bazilike Narodenia Pána sa nachádza Jaskyňa Narodenia Pána. Je dlhá 12 metrov a široká i vysoká 3 metre. Celá je sťaby odetá do azbestového súkna. Tam si

Jaskyňa narodenia Pána - miesto, kde sa Slovo viditeľne stalo telom.

človek uvedomí, ba až sa v duchu zadiví, že práve tu je to miesto, kde sa Slovo viditeľne stalo telom.

Ďalej sa v Betleheme nachádza Kostol sv. Kataríny. Možno k nemu prísť z Baziliky cez dve brány – jednou naľavo a druhou v priečnej chrámovej lodi na boku arménskeho oltára – alebo priamo z konventu Svätej zeme. Svätá Katarína Alexandrijská vynikala svojou odhodlanosťou odovzdať a zasvätiť celý svoj život Bohu, za čo si

odniesla mučenícku palmu. No popri tom vynikala aj obdivuhodnou múdrosťou a rozumnosťou. Podľa legendy si s ňou nevedelo rady 50 pohanských filozofov, ktorí jej chceli vyvrátiť kresťanskú náuku, ktorej sa celý život držala.

Vedľa kostola sv. Kataríny sa nachádza ešte zopár jaskýň. Zvlášť obdivuhodná je Jaskyňa sv. Jozefa. Ďalšou jaskyňou je Jaskyňa sv. Neviniatok s oltárom zasväteným sv. Neviniatkam. Tieto Neviniatka boli betlehemské deti, ktoré dal zabiť Herodes, keď chcel zabiť malého Ježiša.

Do tretice sa tu nachádza jaskyňa jedného z najväčších cirkevných otcov západnej Cirkvi, Jaskyňa sv. Hieronyma. Hieronym prežil väčšinu svojho života v Betleheme, kde prekladal Sväté písmo do latinského jazyka, čím vytvoril najdôležitejší preklad Svätého písma pre Katolícku cirkev, zvaný Vulgáta. Práve prostredie Betlehema bolo preňho veľmi nápomocné pri prekladaní biblických textov, najmä Nového zákona. Žil v 4. storočí a podľa nájdených spisov, ktoré sa o ňom zachovali, môžeme s istotou povedať, že bol búrlivej povahy. Dožil sa vysokého veku, vyše 90 rokov, čo bolo v tých časoch veľmi neobvyklé. V jaskyni sa nachádza priestor vykopaný v skale, v ktorom je hrob svätého Hieronyma; je prázdny, lebo od 18. storočia sa jeho relikvie preniesli do Ríma, kde dostávajú náležitú úctu.

Ďalej sa v Betleheme nachádza miesto zvané Pole pastierov, ktoré je spomienkou na pastierov, ktorí sa prišli pokloniť novonarodenému Spasiteľovi

Peter PÍŠ, 4.ročník

Život Ježiša – predobraz života kresťana

Život Ježiša v mnohom predznamenáva aj život kresťana. Na miestach, ktoré sme vo Svätej zemi navštívili, totiž možno pozorovať odraz siedmich sviatostí...

Voda Jordána – voda krstu

„...sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé.“ (Mt 3, 15)

Na mieste, kde Izraeliti vstupovali do Zaslúbenej zeme, sme my pútnici vstupovali z Jordánska do Izraela. Krátko predtým sme však navštívili Betániu za Jordánom, miesto, kde krstil Ján Krstiteľ a kde bol pokrstený aj náš Pán. Jánov krst pokánia nám pripomenul, že byť pokrsteným znamená neustále sa obnovovať v zmysľaní a očisťovať od hriechov. Kristov krst Duchom Svätým nás zas upriamil na to, že byť kresťanom znamená mať vždy otvorenú bránu k Otcovi. Obnovenie krstných sľubov, ktoré sme si tu spoločne vykonali, upriamilo našu pozornosť na živú vodu, ktorá prúdi do života.

Poznávať v Duchu

„Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal.“ (Jn 14, 26)

K miestam, kde sa významné udalosti diali akosi koncentrovanejšie, patrí aj jeruzalemské Večeradlo. Sám Duch Svätý nám na tomto mieste pripomenul, že aj my sme ho už predtým prijali vo sviatosti birmovania. Tu sme si teda Turíce – tie prvé i tie vlastné, osobné – sprítomnili. Každý deň Duch zostupuje na nás, aby nás naučil plniť Pánovu vôľu. Aby nám pripomínal jeho slová. Aby sme v tomto Duchu poznávali, čo je správne.

Hory – miesta zápasu a premenenia

„Ako sa modlil, zmenil sa vzhľad jeho tváre a jeho odev zažiaril belobou.“ (Lk 9, 29)

Putovanie svätými miestami je putovaním, ktoré núti zamýšľať sa. Ako náš Pán, aj my sme navštívili niekoľko vrchov. Pri pohľade z úpätia Hory pokúšania pri Jerichu nás naplňalo vedomie svojej slabosti voči pokušeniu a zároveň vďaka Pánovi za jeho príklad, že v pokušení možno obstáť silou jeho milosti a mocou jeho slova. Výstup na horu Tábor v Galilei nás zas utvrdil v presvedčení, aká veľká je Pánova sláva v našich životoch. Aj keď neobstojíme v pokušení, Pán dá, že po premenení sviatosťou zmierenia zažiarí náš odev belobou čistoty. A hoci po zostúpení z vrchu príde aj utrpenie Kalvárie, spomienka na slávu hory Tábor dáva silu ísť ďalej.

Kristov dom – dom jeho Tela

„Nezháňajte sa za pomínutelným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život.“ (Jn 6, 27)

Eucharistiu síce slávime každý deň, no návšteva Kafarnauma, kde Pán povedal svoju eucharistickú reč, nás privádzala k hlbšiemu zamysleniu sa nad týmito jeho slovami. A naozaj, hoci sme putovali po mnohých „top“ miestach našej viery, svätú omšu sme mali v celkom obyčajných kostoloch či prístreškoch. Veď mimoriadnosť Pánovej prítomnosti nezávaš od významu miesta, ale od lásky, ktorou sa nám dáva.

A keď prichádza k nám v celkom „obyčajnej“ omši, akoby nám hovoril slová, ktorými dopĺňa svoju reč z Kafarnauma: „Nezháňajte sa za senzáciami, ale za chvíľami, v ktorých obyčajnosti prichádzam k vám celkom neobyčajne.“

Pánova prítomnosť uzdravuje

„...kládli na ulice chorých a prosili ho, aby sa smeli dotknúť aspoň obruby jeho odevu. A všetci, čo sa ho dotkli, ozdraveli.“ (Mk 6, 56)

Svätá zem je krajina kontrastov. Popri južnej časti, ktorá má prevažne hornatý charakter s povahou púšte, vyzerá severné Galilejsko ako vystrihnuté z dovolenkového katalógu. Tu, na brehu Genezaretského jazera, Ježiš nielen vyučoval, ale aj očisťoval a uzdravoval. Pri pomazaní chorých sme aj my uvádzaní do rajskej krajiny, pretože dostávame posilu sviatosťnej milosti. Veď túžba dotknúť sa Pána vovádza človeka do jeho rajskej prítomnosti.

Pastier – svedok lásky

„Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že Ťa mám rád.“ (Jn 21, 17)

Sviatosť kňazstva Pán síce ustanovil vo Večeradle, osobitne silno však pre nás budúcich kňazov zaznievali jeho otázky o láske v Tabghe na brehu Galilejského mora. Petrov trojitý „reparát“ vyznania lásky za trojité zapretie nás pohýnal uvedomiť si svoju vlastnú slabosť a hriešnosť. Ak si Pán vybral za uholný kameň Cirkvi toho slabého, zúfalého a znechuteného rybára, nemusím sa príliš trápiť tým, prečo si za kňaza vybral mňa, ktorý som ešte viac slabý a hriešny. A keď Peter vyznal Kristovi síce biednu, no najväčšiu možnú lásku, ako rád prijme Pán aj moje malé, ale úprimné vyznanie.

Načierať nové víno manželského života

„Teraz načrite a zaneste starejšiemu!“ (Jn 2, 8)

Kána Galilejská, miesto pripomenky manželskej lásky, nás upriamila na sviatosť manželstva. Uvedomili sme si, že práve my budeme raz tými „starejšími“, ktorí budú načierať víno lásky manželov a chváliť Pána za vždy novú chuť manželských vzťahov. A tak sme sa na tomto mieste modlili za manželov, ktorým na ich spoločnej ceste budeme ako kňazi žehnať.

Svätá zem, to nebudú len spomienky. Jej skúsenosť sa bude v našich srdciach odrážať v snahe o hlbšie prežívanie sviatosťného života, o hlbšie prežívanie života s Kristom.

Nasledovanie Krista v Jeruzaleme

Jeruzalem, mesto, ktoré možno označiť ako najdôležitejší bod a cieľ našej púte. Dva dni sme sa snažili sprevádzať Ježiša s otvoreným srdcom a Božím slovom v rukách, na jeho ceste od vstupu do Mesta po zmŕtvychvstanie a zoslanie Ducha Svätého. Sprítomnenie Ježišových krokov po Svätom meste znamenalo pre nás sprítomnenie krokov viery.

Svätý Otec Benedikt XVI. na začiatku Pôstneho obdobia opísal pôst ako sprevádzanie Ježiša, ktorý vystupuje do Jeruzalema, miesta zavŕšenia mystéria jeho umučenia, smrti a vzkriesenia. My sme túto cestu sprevádzania začali skôr, ako sa začalo obdobie pôstu, a to priamo modlitbou krokov počas našej púte vo Svätej zemi.

Ježišovo mystérium, ktoré sa začalo na Olivovej hore, pripomína miesto nazývané Betfage s nepatrným kostolíkom. Miesto, ktoré Ježiš dobre poznal a odkiaľ mnohokrát vchádzal do Jeruzalema. Na ceste Ježiša Jeruzalemom sa vyníma Chrám, z ktorého dnes ostal iba Západný múr, nazývaný i Múr nárekov. Potom Večeradlo, Getsemanská záhrada, pevnosť Antónia, Via dolorosa, Golgota, Boží hrob... Miest spojených s tajomstvom Ježišovho života a života prvotnej Cirkvi je mnoho. Zastavím sa však len pri tých, ktorých návšteva mi najviac zostala v srdci.

Večeradlo, miesto, ktoré sa nachádzalo na vrchu Sion. Mnohí by si mohli myslieť, že to bola za Ježišových čias synagóga. Bol to však obyčajný poschodový dom významnejšieho muža. Dom síce obyčajný, ale udalosti, čo sa v ňom odohrali, sú neobyčajné. Večeradlo, miesto lásky, sebadarovania, Božej sily a radosti.

Pred vstupom do domu sa každý Žid musel očistiť. Umyť nohy bola úloha otroka. Pri Poslednej večeri to však robí Ježiš: zníži sa, aby ukázal, akou láskou máme i my milovať. Následne odovzdáva seba v Eucharistii, on, prítomný v kúsku chleba a vína. O tri dni je Večeradlo miestom veľkej radosti, miestom stretnutia so Zmŕtvychvstalým. A na päťdesiaty deň po zmŕtvychvstání tu zhromaždení dostávajú Ducha Svätého, ktorý ich posilňuje a dodáva odvahu byť svedkami až do končín sveta. Láska k blíznym, radosť zo vzkriesenia, prosba o Ducha Svätého, ako i sila čerpaná z prijímania Eucharistie, i to patrí k odkazom Večeradla.

Miesto Poslednej večere

Druhým miestom, ktoré zostane hlboko v mojom srdci, je Bazilika Božieho hrobu a samotný Kristov hrob. Táto bazilika v sebe uchováva tajomstvo Kalvárie, keďže Boží hrob a Golgota sa nachádzajú pod jednou strechou neďaleko seba. Kríž a hrob boli blízko, čo nám chce povedať, že nebo bolo otvorené krížom a k prázdnemu hrobu nášho života je potrebné prijať, objasniť a prežiť ne jeden náš osobný kríž.

Počas približne hodinového čakania na vstup do Božieho hrobu bola výborná možnosť pripraviť sa na túto – i keď krátku, ale o to významnejšiu – chvíľu. Turisti sa počas tohto dlhého čakania snažia spraviť nejaké dobré snímky, aj keď treba povedať, že nie je tu čo obdivovať. Tí, čo si myslia, že tu nájdú veľkoleposť Vatikánskej baziliky, zostanú sklamaní. Tu ide o viac. Aj keď je výzdoba chudobná, posolstvo Kríža a prázdneho hrobu predstavuje najcennejšie bohatstvo a krásu sveta.

Hodina čakania, hodina tichej modlitby, hodina rozjímania nad Božím slovom o udalostiach prvého dňa v týždni vtedy pred dvetisíc rokmi. Snažil som sa dať odpoveď na to, čo znamená zmŕtvychvstanie, čo znamená prázdny hrob pre kresťana a človeka vôbec.

Zaujali ma dve správy z evanjelií. Ján opisuje v deň zmŕtvychvstania Ježiša v dialógu s Máriou Magdalénou: „Žena, prečo plačeš?“ (Jn 20, 14) a Marek otázku žien v nedeľu ráno: „Kto nám odvalí kameň...?“ (Mk 16,3). Plač, symbol bolesti, smútku i strachu. Na druhej strane úzkosť žien v Markovom opise. V oboch opisoch vidieť akýsi strach, strach z toho, čo bude a čo je. Ježiš vyslovuje Máriino meno, a vyslovuje aj naše mená, čím chce vyjadriť svoju nesmiernu blízkosť. Ježišovo zmŕtvychvstanie nás chce povzniesť ponad tento strach a plač. Je tu niečo viac a niekto väčší ako náš strach a smútok. Upriamiť pohľad na zmŕtvychvstanie znamená upriamiť pozornosť na to, že Ježiš je blízko našich strachov. Že je tu niečo viac ako len strach. Že je tu nádej, ktorú dáva Ježiš. Nemá tu miesto strach, ale iba nádej.

V rámci nášho pobytu v Jeruzaleme sme fyzicky prešli Ježišovu cestu spolu, ale každý tu prešiel aj svoju osobnú cestu s Ježišom. A to je tajomstvo nielen púte do Jeruzalema, ale i prežitia veľkonočných dní či úprimného žitia Božieho slova. Nech sú aj nasledujúce dni umučenia a vzkriesenia dňami, keď spolu s Ježišom budeme prechádzať jeho cestu, ktorá sa odohrala v Jeruzaleme!

Vrch Golgota, ktorý sa nachádza v Bazilike Božieho hrobu.

Miesto Ježišovo zmŕtvychvstania - Boží hrob.

POHĽAD PÚTNIKOV

Ako videli túto púť bohatú na milosti samotní jej účastníci? Prinášame odpovede štyroch z nich na nasledovné otázky...

1. Aké boli vaše očakávania pred púťou do Svätej zeme?

2. Ako sa tieto očakávania naplnili?

Ján Viglaš, rektor

1. Tešil som sa ani nie tak na to, že sa budem môcť dotknúť niektorých svätých miest alebo stáť na nich, ako skôr na to, že Sväté písmo, Božie slovo, sa mi bude inak prihovárať, keď si ho budem môcť spojiť s miestom, kde vzniklo alebo zaznelo, alebo keď budem môcť vlastnými očami vnímať to, čo opisuje.

2. Neviem zhodnotiť stupeň naplnenia, stačí mi však to, že táto púť bola silným impulzom k ďalšiemu čítaniu Svätého písma a potvrdením dôležitosti štúdia exegézy. Na to, aby Božie slovo mohlo človeka obohatiť, je určite na prvom mieste potrebný duchovný život, no je fascinujúce vidieť, ako vďaka dôslednej exegéze úžasne do seba zapadajú Starý a Nový zákon a ako sa potom ešte nástojčivejšie ponúkajú na prepojenie so životom čitateľa aj dnes.

Marta Koreňová, zamestnankyňa

1. Moje očakávania pred púťou do Svätej zeme boli rozličné. Posilniť sa vo viere, utvrdiť sa v Božej pravde a premeditovať Boha, ktorý sa stal človekom, prijal to najťažšie utrpenie za naše hriechy, aby nás po smrti priviedol do večnej slávy, ktorou je On sám.

2. Tieto očakávania sa naplnili u mňa tak, že toho, čo mi rodičia od malička vštepovali do srdca a učili ma o Bohu, týchto miest, som sa teraz mohla citeľne rukami dotýkať, nohami kráčať, očami vidieť, ušami počúvať, vlastne celou svojou osobnosťou ich prežívať. Tiež ma oslovuje Ježišova láska k utrpeniu a trpezlivosť v kríži, v ktorej sa musím ešte veľa, veľa cvičiť. S veľkou úctou sme doma za môjho detstva vykonávali každý rok deväťdňovú pobožnosť – Prístrešie P. Márie. Táto pobožnosť sa mi hlboko vryla do srdca. Teraz som sa presvedčila, že už vtedy som mala v srdci Nazaret a Betlehem. Aj udalosti Veľkej noci sa mi približujú viac a viac, a za ne sa nedokážem Pánu Bohu zavďačiť...

Martin Kováč, 4. ročník

1. Nevieť presne povedať, aké som mal očakávania. Skôr môžem hovoriť o dôvodoch, prečo som sa rozhodol tam ísť, a či som spokojný s tým, že som tam bol. Ja som mal túžbu ísť, resp. vidieť v živote dve miesta: Rím a Jeruzalem. V Ríme som bol pred viac ako rokom. Nečakal som, že sa mi v takej blízkej dobe podarí dostať aj do Svätej zeme. Ale keď prišla ponuka ísť, tak som ani na chvíľu neváhal. Zvlášť keď sme tam mohli ísť s osobitnou zľavou.

2. Všetky moje dôvody, prečo ísť, sa naplnili. Najdôležitejším bolo pre mňa prehĺbenie pohľadu na udalosti zachytené vo Svätom písme a lepšie pochopenie ich súvislostí a vzájomných prepojení. Tiež som túžil spoznať inú kultúru, ktorá je odlišná od európskej a ktorá mala vplyv na spôsob vyjadrovania či používania obrazov u svätopiscov. A v neposlednom mieste to bolo vytvorenie osobného vzťahu k všetkým miestam, ktorý sa nedá vytvoriť, kým ich človek nenavštívi.

Radovan Hasík, 1. ročník

1. Boli to očakávania plné radosti. Navštíviť Svätú zem bolo mojou túžbou už dlhšiu dobu. Vyvolávalo to vo mne pocity tajomnosti, niečoho nadprirodzeného až neuveriteľného. Očakával som veľmi veľa, najmä prehĺbenie mojej viery. Dokonca som si v kútiku srdca prial mať špeciálnu duchovnú prípravu pred touto púťou, ktorá nebola len ďalšou tradičnou v poradí, aby som bol čo najlepšie pripravený a vnímavý.

2. Boli chvíle, keď som si prial, aby sa zastavil čas, aby som mohol v tichu lepšie vniknúť do tajomstva na miestach, ktoré boli fyzickými svedkami prítomnosti nášho Pána. Myslím, že jedným z najcennejších zážitkov, ktoré som si odniesol, boli práve chvíle, keď som sa mohol fyzicky dotýkať miest, ktorých sa dotýkal sám Ježiš, že som mohol vidieť svojimi očami to, čo videl on, a možno i jesť podobnú stravu, ako jedol on. Myslím si však, že naplnenie mojich očakávaní a ovocie tejto púte ešte len príde. Som presvedčený, že to bude nevyčerpateľný zdroj bohatstva na celý môj život. Začínam to zatiaľ len jemne zakúšať napríklad počas čítania Svätého písma, alebo stačí, keď sa spomenie nejaké slovo alebo fakt, spojený s miestami, ktoré sme navštívili, a hneď sa mi vybaví v mysli obraz. Myslím, že toto mi bude veľkou pomocou, keďže človek nie je len čistý duch, ale i matéria, a tak potrebuje i to hmotné. Som teda nesmierne vďačný a prial by som každému kresťanovi, aby to zažil.

Veríme, že aj tieto svedectvá nás všetkých privedú k hlbšiemu čítaniu Svätého písma a jeho uskutočňovaniu, aby sme Svätú zem mohli vytvárať aj na mieste a vo chvíli, kde práve sme.

Za odpovede ďakuje Ján UHNÁK, 5. ročník

Ku Kristovi cez jeho „domovinu“

Už vyše dvadsať rokov ukazuje ľuďom miesta, kde býval náš Učiteľ a Pán. Sprievodca slovenských pútnikov vo Svätej zemi, poverený touto misiou priamo slovenskými biskupmi, Mons. Ján Majerník, tieto miesta ukázal aj nám. Preto sme ho poprosili o krátky rozhovor.

Otec Ján, mohli by ste nám priblížiť svoju cestu k sprevádzaniu pútnikov v krajine, kde sa uskutočnilo naše vykúpenie?

Moja cesta bola celkom spontánna: zhoda okolností – zhoda náhod. Ale náhody nie sú vždy náhodami v živote. Keď som končil štúdiá v Jeruzaleme, práve padla „železná opona“. Do Svätého mesta začali prichádzať prví pútnici a o sprievodcov bola núdza. Vtedy som prvýkrát navštívil Slovensko. Samozrejme, že aj cestovné

kancelárie ma skoro hneď oslovili, aby som im pomohol v organizácii pútí do Svätej zeme. Už za totality som sprevádzal talianskych pútnikov, aby som si ako študent trochu prílepel. Sprevádzaním pútnikov a zvyšovaním ich počtu prišlo rozhodnutie, aby som vo Svätej zemi zostal ako sprievodca.

V čom sa zmenila Svätá zem od vašich študentských rokov až doteraz?

Svätá zem sa zmenila na nepoznanie. Zväčšil sa počet obyvateľov. Vyrástli nové infraštruktúry. Do Svätej zeme začali chodiť tisíce pútnikov z celého sveta, nielen z krajín bývalého Východného bloku. Svätá zem je mimoriadne moderným a atraktívnym kútom sveta. Určitý čas tisíce slovenských robotníkov pracovali v Izraeli. Teda od mojich študentských čias sa to veľmi zmenilo. Táto zmena je pozitívna – prichádza sem viac ľudí. Avšak s tým prichádzajú aj nové problémy, ako organizovať púť a predovšetkým kvalitnú duchovnú púť.

Ako vychádzajú s kresťanmi vo Svätej zemi miestni obyvatelia, či už Židia, alebo Arabi?

Myslím si, že oni si uvedomujú – jedni aj druhí –, že púte sú zdrojom ich obživy. Dnes je turizmus aj veľký biznis. Rozhodne, že je to práve priemyselny mechanizmus, ktorý živí tisíce miestnych obyvateľov, či už Židov, alebo Arabov. Ja som sa nikdy nestretol s nepriateľským postojom. Skôr si myslím, že obyvateľstvo je veľmi inteligentné a chápe, že turistov potrebuje. Možno aj preto som s obidvoma stranami vedel vychádzať veľmi dobre.

Máte tu nejaké zvlášť obľúbené miesto?

Páči sa mi zóna Galilejského jazera a veľmi rád tam chodím. Dobre sa mi tam sústreďí v modlitbe. Myslím si, že práve modlitba nám v našich rušných a niekedy hektických podujatiach dosť chýba. Pohľad na vlny Galilejského jazera a modlitba pri žblnkajúcej vode je pre mňa naozaj náplastou na dušu.

Spomínate si na ľudí, ktorým púť do Svätej zeme priniesla v živote zmenu?

Určite. Máme viacerých našich pútnikov, ktorí po rokoch prišli na svätú spoveď. Zmenili svoj život od základov. Dokonca jeden pútnik, ktorého som stretol až po rokoch, mi ďakoval, že sem prišiel ako mladý muž, ktorý hľadal seba, a stal sa kňazom. Takéto prípady obrátenia ma veľmi tešia. Myslím, že všetci ľudia mi nepíšu, alebo mi to nedajú vedieť. Mo-

jou kňazskou povinnosťou je týchto ľudí trochu zasvätiť do základov Svätého písma a navodiť im aspoň náboženský zážitok k tomu, aby ho oni potom mohli spracovať doma.

Čo by ste chceli odkázať našim čitateľom „Xaverákom“ a seminaristom?

Abý všetci mohli prísť do Svätej zeme. A po druhé – to najdôležitejšie – aby viedli svätý život. Laici, aj seminaristi. Seminaristom, aby boli svätí kňazi a aby brali vážne svoje povolanie. Aby sme chápali, že naše kresťanské povolanie je predovšetkým misijné. Aby sme v našich rodinách začali hlásať revolúciu, zmenu nášho života v zmysle horlivejšej túžby po Kristovi.

Za rozhovor ďakuje a veľa darov Ducha Svätého v misii sprevádzania pútnikov vyprosuje
Ján UHNÁK, 5. ročník

Spomienky na pobyt vo Svätej zemi

Do Svätej zeme som pricestoval v októbri 2001, pár týždňov po smutnej udalosti 11. septembra (pád dvojčiek). Neskôr tamojšia vnútropolitická situácia nebola celkom pokojná. Doteraz si živo predstavujem tanky, ktoré 2. apríla 2002 prechádzali cez Jeruzalem smerom na Betlehem. Bazilika Narodenia sa stala miestom, kde sa usadila dvadsiatka príslušníkov palestínskeho odboja, a Betlehem bol 39 dní v zovretí izraelských vojsk. V neskorších dňoch v rokoch 2002 – 2003 kresťanskí pútnici pri návšteve Betlehema rozšírili modlitby o posilnenie ich viery o modlitby za pokoj vo Svätej zemi. Ku koncu môjho pobytu, v lete 2006, vstúpil zasa Izrael do vojny s Libanomom. Aj tam prichádzali ľudia o život a moji izraelskí známi veľmi ťažko znášali stratu ich syna na severnom fronte. Ale ani počas rokov 2003 – 2005 nebol vo Svätej zemi pokoj. Aj v tom čase ľudia zomierali buď zastrelením, alebo bombovými atentátmi. Na dennom poriadku boli najrôznejšie napätia medzi Palestínčanmi a Izraelčanmi. Keď naša spolužiačka z fakulty bola v blízkosti výbuchu samovražedného útoku a bola hospitalizovaná v nemocnici, uvedomil som si ešte viac, aké hrozné sú politicko-národnostné konflikty, ktoré sa riešia akýmkoľvek brutálnym násilím – či už organizovaným a v mene väčšiny, alebo sporadickým a chaotickým zo strany slabších. Môj pobyt vo Svätej zemi ma naučil vážiť si život bez politicko-vojenských konfliktov, oveľa viac prosiť za mier a o pokoj pre Jeruzalem, ale aj pre všetky miesta, kde žijeme. Touto lekciou prešli, myslím, všetci, čo zažili akýkoľvek druh veľkorozmerného vojenského násillia a vražednej nenávisti.

Niektoré zo spomenutých konfliktov boli také vážne, že určité ambasády odporúčali, aby sa ich ľudia vrátili do svojich krajín. Napriek tomu, že som v apríli 2002 počul neraz ťažkú streľbu z asi 8 km vzdialeného Betlehema až do mojej izby, ani mi len nenapadlo odísť z tohto dôvodu zo Svätej zeme. Pochopiteľne, že môj postoj nebol medzi kresťanmi z cudziny, ako som bol ja, výnimočný. Hoci len dočasne, ale predsa bol to prejav solidarity s trpiacimi akéhokoľvek vierovyznania a národa.

Na druhej strane, situácia nebola až taká hrozná. Život bežal ďalej. A tak som sa aj ja, ako každý človek žijúci vo Svätej zemi, snažil plniť si úlohu, pre ktorú som do Jeruzalema prišiel. Hĺbkové štúdium Starého zákona a biblickej teológie mi dávalo zmysel a motiváciu pokračovať. Dávalo mi viac – radosť z toho, že v Jeruzaleme som čítal a skúmal state Písma o Jeruzaleme. Osobne ma fascinovalo nechať sa obohacovať Božím slovom na mieste, kde ho ľudskí autori spisovali.

Ako pre človeka má veľkú hodnotu jeho rodinný dom, tak podobne pre kresťanov má veľkú hodnotu miesto zrodu Cirkvi – Jeruzalem. Vďaka nemeckým benediktínom som mal veľmi dobré bývanie. Žil som v ich Kláštore Usnutia Panny Márie na Sione a moju izbu som mal len na pár metrov od miesta Poslednej večere. Pripomienkou vážnosti mariánskeho miesta pre mňa boli aj 1-2 osoby, ktoré takmer každé ráno prichádzali na skorú rannú chórovú modlitbu. Zvláštne bolo to, že to neboli katolíci, ale koptskí kresťania, ktorí chodili na toto miesto modliť sa k Matke Božej aj napriek tomu, že sa nezúčastňovali na benediktínskych modlitbách. Rád spomínam na rytmus života modlitby a štúdia. Každodenne som teda odchádzal od miesta Večeradla, cez deň som bol v knižniciach, či už u františkánov, alebo u dominikánov, a na večer som sa vracal späť. Miesto môjho pobytu – neďaleko miesta Poslednej večere, ale aj zjavenia sa Zmŕtvychvstalého apoštolom – mi bolo neustálym znamením. Študoval som na františkánskej fakulte Flagellatio (bičovanie), ktorá sa nachádzala v blízkosti miesta bičovania Pána, a tak moja každodenná cesta pešo Starým mestom Jeruzalema čiastočne kopírovala Ježišovu trajektóriu v Jeruzaleme od miesta bičovania k miestu zjavenia vo Večeradle. Ako kňazovi sa mi obidve lokality stali blízkymi i symbolickými.

Nemôžem ale rovnako nespomenúť tretiu lokalitu – Baziliku Svätého hrobu. Ak Jeruzalem je miestom zrodu Cirkvi, tak jedinečné miesto Ježišovho hrobu a zmŕtvychvstania je jeho základom. Svätý hrob sa nachádza v dnešnej kresťanskej časti Starého mesta a pre nás je to najdôležitejšie miesto. Návštevou tejto Baziliky som sa posilňoval vo viere v zmŕtvychvstanie. Mala však aj iný efekt. Na jednej strane som sa rukolapne presviedčal o rozdelenej Cirkvi, a na druhej strane som si uvedomoval, že tým, kto ju zjednocuje, je Zmŕtvychvstalý. Totiž Baziliku spravuje šesť rozdelených Cirkví, ktoré žijú všetky pod jej jednou strechou. Ježišova modlitba z Večeradla za Cirkev a jej jednotu mi rezonovala mimoriadnu výzvou, keď som sa ju modlil vo Svätom hrobe. Kto verí v Ježišovo vzkriesenie, nemôže nežiť pre Božie kráľovstvo. Cestou z fakulty Flagellatio som neraz prešiel cez Svätý hrob domov, k Večeradlu a do Kláštora Usnutia. Táto asi 20 minút dlhá cesta vo večernom utíchajúcom Starom meste sa stávala mojím krédom. Poznávanie Božieho slova za pomoci štúdia bolo usadené v kontexte vyznávania viery a prežívania pravdy o našej spáse. Boli to aj roky ticha a vhľadu do významu svätých miest a zmyslu mojej viery. Každá, hoc veľmi krátka návšteva svätých miest, znamenala pre mňa ako pre každého kresťana vo Svätej zemi modus vivendi – spôsob života. Obnovovala vieru a posilňovala životný smer k Pánovi.

MÁRIA VOLÁ K SEBE VŠETKÝCH...

Mariánske pútnické centrum Staré Hory

V krásnej doline medzi Veľkou Fatrou a Nízkymi Tatrami, severne od Banskej Bystrice, leží obec Staré Hory. Kedysi to bolo staré banícke stredisko, teraz je však obec známa ako hlavné mariánske pútnické miesto Banskobystrickej diecézy.

Starohorské bane boli prameňom obživy nielen pre tunajších obyvateľov, ale aj pre široké okolie. Tieto bane však po ich dlhodobom úpadku v roku 1888 zatvorili. Počet obyvateľov sa tiež podstatne znížil. Kým v rokoch 1940 – 1950 mali Staré Hory viac ako 1500 obyvateľov, dnes je ich oveľa menej. Staré Hory by však neboli Starými Horami, keby nemali krásnu baziliku minor so Studničkou. Bazilika je zasvätená Navštíveniu Panny Márie a patrí medzi najstaršie a najvýznamnejšie pútnické miesta na Slovensku. Na tieto miesta sa cez leto, a teraz už i každú prvú sobotu v mesiaci, schádzajú tí, ktorí k nej prichádzajú ako k svojej Matke prosiť o pomoc, milosť, o orodovanie u jej božského Syna. V rámci fatimských prvých sobôt v mesiaci prichádzajú na tieto miesta tisíce pútnikov, nielen z Banskobystrickej diecézy.

Podľa historických záznamov bolo potrebné už v 14. storočí zriadiť na Starých Horách farnosť, alebo aspoň postaviť kostolík. Vtedajší kráľovský správca Michal Königsberg dal postaviť malý gotický chrám k úcte Navštívenia Panny Márie, ktorý začali

stavať okolo roku 1448 a dokončili v roku 1499. Neskôr sa ukázalo, že kostol je pre domácich veriacich a početných pútnikov malý, preto ho bolo potrebné zväčšiť, a tak v polovici 19. storočia k nemu pristavili dve bočné lode.

Po roku 1517 sa reformačné názory a myšlienky dostali aj do Starohorskej doliny. Od roku 1526 do roku 1652 mali protestantskí kňazi stále sídlo na Španej Doline a jeden odtiaľ chodil pastorovať aj na Staré Hory. Obyčajný ľud musel už kvôli práci prestúpiť na protestantskú vieru. V roku 1652 prišli na Španiu Dolinu jezuiti a im zverili aj správu Starých Hôr. Až v roku 1711 starohorský chrám vrátili naspäť Katolíckej cirkvi. Sochu Madony, ktorú katolícki veriaci predtým museli ukryť a ktorú potom starostlivo zakopali v údolí, na mieste terajšej Studničky, vykopali a slávne preniesli na oltár. Na pamiatku toho vyvesili na mieste, kde bola socha zakopaná, jej obraz. Dlhé roky bol prameň zanedbaný. Náprava prameňa sa uskutočnila v roku 1886. Vtedajší farár Matej Hrivňák bol veľmi chorý a dal si priniesť vodu z prameňa, ktorý

vyvierať na mieste, kde bola zakopaná socha Madony. Z vďačnosti za svoje uzdravenie dal Madone vyhotoviť dôstojný stánok.

S podporou banskobystrického biskupa Mons. Mariána Blahu sa v 40. rokoch 20. storočia začala akcia na úpravu tohto vzácného miesta. V roku 1941 postavili novú kaplnku s travertínovým oltárom a kazateľnicou. Mária v podobe sochy, ktorú objednali z Talianska z najkvalitnejšieho kararského mramoru, volá k sebe všetkých a hovorí, že je naša matka.

Na Starých Horách je tiež pekná kalvária. Založená bola už v roku 1726. V roku 1869 tam postavili nové kríže a o čosi neskôr neogotickú kaplnku zasvätenú Sedembolestnej Panne Márii. V súčasnosti je na kalvárii len jeden kríž. Najstaršou kaplnkou v obci je Kaplnka sv. Anny, ktorej počiatky siahajú do roku 1600.

Staré Hory sú ako pútnické miesto známe od roku 1695, keď tam na sviatok Navštívenia Panny Márie prišlo mnoho ľudí. V roku 1775 zriadili na Starých Horách katolícku faru a ustanovili miestneho duchovného správcu. Tak sa obec cirkevne osamostatnila. Za pôsobenia banskobystrického biskupa Mons. Rudolfa Baláža bol v roku 1990 kostol vyznamenaný titulom Basilica minor – menšia bazilika. Dekrét o udelení titulu bol slávnostne prečítaný 15. septembra 1990 pri pontifikálnej svätej omši za účasti asi 12 tisíc pútnikov.

Obnovený a zrekonštruovaný

areál Studničky bol požehnaný v sobotu 3. septembra 2005 za prítomnosti tisícov veriacich z celého Slovenska a aj z Poľska. V závere svätej omše odovzdal banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž dekrét o rekonštrukcii Studničky vtedajšiemu farárovi na Starých Horách, pátrovi redemptoristovi Róbertovi Bezákovi, ktorý je teraz arcibiskupom Trnavskej arcidiecézy.

Hlavné púte na Staré Hory bývajú na Turíce, na sviatok Nanebovzatia Panny Márie (v nedeľu okolo 15. 8.) a na sviatok Narodenia Panny Márie. Pútnici však prichádzajú vzdať vďaku alebo vyprosiť si pomoc skoro každú nedeľu. Na hlavné púte prichádza slúžiť svätú omšu a kázať banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž.

spracoval Marek MICHALIAK, 2. ročník

ČO JE PRAVDA...?

„Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy počúva môj hlas. Pilát mu povedal: Čo je pravda?“ (Jn 18, 38)

Obráz Ježiša stojaceho pred Pilátom a Pilátova otázka o pravde ma naplňajú veľkým údivom. Ako je možné, že človek, ktorý stojí zoči-voči Pravde samej, nie je schopný spoznať a prijať? Pri uvažovaní nad touto otázkou sa mi zdá, akoby sme sa zamotávali vo vlastných kritériách pravdy, ktoré – akokoľvek sa snažíme – nie sú celkom objektívne. Spomeniem aspoň niektoré z nich.

Jedným z najčastejších kritérií pravdy je jej spoločenská objednávka. Keď sa nevieme pohnúť z miesta, pravdu si jednoducho odhlasujeme a väčšinový názor prijmeme za pravdivý. Lenže dejiny sú plné udalostí, v ktorých ani väčšina nemala pravdu. Najkrikľavejším prípadom pomýleného verejného hlasovania je pre nás kresťanov krik skorumpovaného davu volajúceho po Ježišovom ukrižovaní. Nechcem tu však spoločenskú dohodu úplne skritizovať. Všimnime si aj jej pozitívnu stránku. Krok spoločnej dohody je veľmi dôležitý pre zachovanie pokoja a mieru, ktorý vytvára ďalší priestor a čas na objavenie skutočnej pravdy. Napríklad v rodine je niekedy dôležitejšie zachovať „našu lásku“ než „moju pravdu“. Takáto dohoda, verejná mienka či ľudové hlasovanie však v žiadnom prípade nerozhodujú o existencii samotnej pravdy, aj keď sa k nej majú čo najviac približovať.

Opačným kritériom pravdy je jej individuálne prisúdenie. Z našich úst, najmä v dobe rozšíreného relativizmu, často počujeme, že každý má svoju

pravdu. Toto tvrdenie mi skôr pripomína výhovorku než jej odhalenie. Hoci každý jednotlivec môže mať rozličný uhol pohľadu na tú istú pravdu, treba ju skúmať a hľadať v jej skutočnej podobe, lebo pravá pravda sa ani nemení, ani nedelí. Pravda musí mať univerzálny charakter platný v určitých okolnostiach v každom čase a na každom mieste, ináč prestáva byť pravdou. Nemôžeme totiž tvrdiť, že dva a dva sú raz štyri a inokedy pre iného človeka päť. Subjektívnosť pravdy spočíva v tom, či ju jednotlivci prijímajú, alebo odmietajú, no oni sami o jej bytí či nebytí taktiež nerozhodujú.

Zrejme najserióznejšie pokusy hľadania pravdy nájdeme v exaktných vedách. V nich sa pravda objavuje rozličnými pokusmi a experimentmi, v ktorých sa skúma i správanie predmetov v zmenených podmienkach, aby sa prišlo k čo najpresnejším výsledkom. Z tohto hľadiska máme potom tendenciu považovať predovšetkým prírodné vedy za objektívne a pravdivé. Môžeme teda veriť určitému vedeckému svetonázoru ako pravde samej? Aj vedecká pravda je však limitovaná. Komplikácie s vedeckou pravdou nastávajú aj pri vedeckých objavoch, ktoré odstraňujú staré pravdy a prinášajú nové. Z tohto dôvodu musíme potom aj vo vede, spoločne s Karlom Popperom, hovoriť skôr o vedeckej pravdepodobnosti, než o vedeckej pravde. A navyše, skutočná pravda sa nenachádza len vo vede, ale dotýka sa celého nášho života.

Pravda totiž nie je len matematickým výpočtom. Napríklad na súdoch sa skúma nielen čin, ale i úmysel. Ako sudca zistí, či bol trestný čin spáchaný úmyselne alebo neúmyselne? Vypočíta si to? Nie. Preto musíme povedať, že skutočná Pravda je ukrytá niekde inde. Ona sa nachádza v srdci človeka a tam ju treba aj nachádzať. Pravdu teda nemusíme hľadať ani vysoko na nebesiach, ani ďaleko vo vesmíre. Je nám doslova na dosah ruky. Stojí pred nami rovnako, ako stál Ježiš pred Pilátom. Potrebné je ešte jej objavenie a prijatie, podobne ako to vo svojom živote urobil aj sv. Augustín. Ten hľadal životnú pravdu v najrozličnejších lákadlách tohto sveta, no postupne prichádzal na to, že sa nevzdáva len od Boha či iných ľudí, ale aj sám od seba. Vo Vyznaniach podáva nádherné svedectvo o svojom obrátení: „Nevychádzaj von, vráť sa späť do svojho vnútra! V ľudskom vnútri prebýva pravda.“

Tu nachádzame kľúč k odpovedi na našu počiatočnú otázku: Čo je pravda? Pravdu tak môžeme definovať ako Boží hlas v našom srdci. Tomuto hlasu však konkuruje aj hlas diabla, ktorý má záujem na odvrátení nášho srdca od skutočnej pravdy. Nedajme sa však oklamať, lebo srdce človeka bolo stvorené na to, aby v ňom prebývala Pravda.

Ruženec zmysel hľadajúcich

Zamyslenia nad tajomstvami **bolestného ruženca**

Len povzdych a slza, a nič viac!
 Život človeka, hviezdy a prach.
 Len pár okamihov radosti a smútku,
 Zlízať zmrzlinu zo šedého kornútku.
 Pár tónov, čo doznelo v krabici.
 Telo človeka teraz leží v márnici.
 Cvengot pár mincí, ktoré dozneli.
 Bratia a sestry, je mi ľúto, už sme umreli.
 Už sme odišli na druhý breh,
 už sa roztopil aj posledný sneh.
 Posledný smiech, znamenal tak veľa!
 Je život po smrti, alebo je život len teraz?
 Sme vlastne len klauni, ktorí hrajú hru
 a čakajú, kým naše oči raz usnú?
 A svet je divadlo, na ktorom všetko troskotá.
 Čo vlastne znamená tých pár rokov života?

1. tajomstvo: Ježiš, ktorý sa pre nás krvou potil

Nesmrteľný Boh sa potí a krváca.
 Toto je nesmrteľnosť, pocit trvácna?
 Takto sa Božia moc prejavuje v slabosti?
 Ako odlíšiť pravý zmysel od márnosti?

2. tajomstvo: Ježiš, ktorý bol pre nás bičovaný

Bičom človeka je jeho vlastný život.
 Najviac ho trápi z tunela východ.
 Nezodpovedané otázky, to ho bičuje.
 Že raz si topánky zvané život vyzuje.

**3. tajomstvo: Ježiš, ktorý bol pre nás
tínm korunovaný**

Videl som kráľa, hmm, nie, vlastne klauna.
Ich podobnosť je zjavná, a preto klamná.
Každý vládne inak. Klaun v úspešnej vízii
– a pravý Kráľ je pribitý na kríži.

4. tajomstvo: Ježiš, ktorý pre nás kríž niesol

Najsilnejší muž sveta! Možno Chuck Norris...
Veď silným patrí svet, silným patrí korisť.
A my sa na to, samozrejme, neďívame nestranne.
Veď aj ten silný človek jedného dňa zostarne.

5. tajomstvo: Ježiš, ktorý bol pre nás ukrižovaný

Zomrieť! To dneska leťí.
Veď žiť naveky, zábavné už neni.
Už sme sa prejedli a život musí doznieť.
A za koho to Kristus vlastne prišiel zomrieť?

**Srdce je prebodnuté, no viera ostáva.
Viera silu má, viera silu nestráca.
Už oddávna sme Bohu sľúbení.
Veď predsa draho sme boli kúpení.**

JÁN PAVOL II. BLAHOŠLAVENÝ

Je 14. január 2011. V raňajších hodinách pápež Benedikt XVI. podpisuje dekréty s menami nových blahoslavených. Medzi nimi je napríklad aj päť rehoľných sestier z Bosny a Hercegoviny, ktoré boli umučené za svoju vieru počas druhej svetovej vojny. Možno by sme nových blahoslavených ani nezaregistrovali, keby medzi nimi nebolo ešte jedno meno – Ján Pavol II.

Toto meno obletelo svet. No Ján Pavol II. by iste nechcel, aby jeho osoba zatienila životy a svedectvo ostatných spolu-blahorečených. Veď ani jeden pápež nevyzdvihol na oltár toľko vzorov a svedkov lásky ako práve on. Iste by nám povedal, že svedectvo každého blahoslaveného či svätého je originálne a príklad každého z nich má životodarnú silu pre celý svet. Príklad jeho života vrhá ešte väčšie svetlo na životy tých ostatných, stáva sa akoby otcom tejto novej skupiny Božích hrdinov.

Dátum blahorečenia je na prvý pohľad nič nehovoriaci - 1. máj. No predsa je to veľmi významný deň, podstatne spojený so životom Jána Pavla II. Je to prvá nedeľa po Veľkej noci, Nedeľa Božieho milosrdenstva. 2. apríla 2005, teda deň smrti Jána Pavla II., bola sobota pred touto nedeľou a čas 21.37 bol už čas vigílie tejto nedele. Tento sviatok milosrdenstva ustanovil práve Ján Pavol II. a v Nedeľu Božieho milosrdenstva 30. apríla 2000 vyhlásil za svätú apoštolku milosrdenstva, sestru Faustínu Kowalskú. Spojenie s Božím milosrdenstvom bolo naznačené už v jeho mladosti, keď ako mladý seminarista pracoval v kameňolome a v chemickej továrni Solvay v Borku Faleckom. Je to časť Krakova blízko Lagiewnikov, kde žila sestra Faustína a kde je dnes centrum úcty k Božiemu milosrdenstvu. Deň blahorečenia je teda viac než symbolický, je akýmsi znakom celého jeho života, zhrnutím jeho života.

Vstup na túto slávnostnú svätú omšu bude bez lístkov, nebudú potrebné žiadne vstupenky. Je to aj odpoveď na ponuky rôznych cestovných kancelárií, ktoré chceli tieto lístky sprostredkovať za poplatok. Každý môže prísť na túto slávnosť bez poplatkov, bez lístka, zadarmo. Slávnosť blahorečenia je vlastne svätá omša. Na svätú omšu môže každý prísť zadarmo,

pod Ježišov kríž môže prísť každý bez poplatkov. K Bohu môžeme prísť bez lístkov, lebo on nás má rád bezhranične, zadarmo ponúka svoju lásku. Takýto obraz Boha nám predstavil Ján Pavol II. Ukázal nám Boha, ktorý nám nechce nič vziať, ale dať nám všetko pri plnom rešpektovaní našej slobody. Často opakoval, aby sme sa nebáli, a myslel pritom aj na to, aby sme sa nebáli Boha, otvorili mu davorán brány a nekládli prekážky jeho láske.

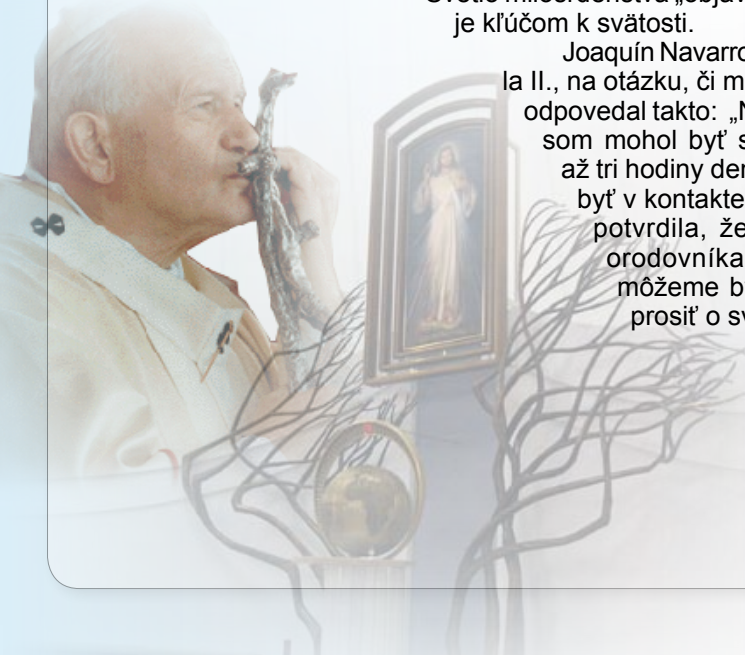
Samotnú slávnosť blahorečenia počas svätej omše 1. mája bude sprevádzať ďalší program, takže blahorečenie vytvorí akési trojdnie. V sobotu večer 30. apríla sa uskutoční prípravná vigília, v nedeľu bude samotná slávnostná Eucharistia s obradom blahorečenia so začiatkom o 10. hodine, po svätej omši bude možnosť uctenia relikvií blahoslaveného pápeža a v pondelok 2. mája bude slávnostná ďakovná svätá omša. V štruktúre slávnosti blahorečenia môžeme vidieť obrisy svetových dní mládeže. Na svetových dňoch mládeže býva v sobotu večer vigília a v nedeľu dopoludnia program vyvrcholí slávnostnou svätou omšou. Mladí boli – a aj sú – spojení s pápežom z Krakova. Boli – a určite sú aj v nebi – jeho srdcovou záležitosťou.

Prípravná vigília pred slávnosťou blahorečenia sa uskutoční na antickom štadióne Circo Massimo. Práve na tomto antickom štadióne sa počas Svetových dní mládeže v Ríme v Jubilejnom roku 2000 vysluhovala sviatosť zmierenia – sviatosť milosrdenstva. Opäť nachádzame zlatú niť milosrdenstva, ktorá spája Karola Wojtylu s mladými celého sveta. Možno som sa ani ja týmto článkom nevyhol tomu, že ostatní spolu-blahorečení zostali niekde v kúte. Ale nie je to práve Božie milosrdenstvo prežarujúce cez Jána Pavla II., ktoré osvetľuje a vysvetľuje cestu svätosti každého jedného z nových blahoslavených?

Svetlo milosrdenstva „objavené“ pápežom z Krakova je kľúčom k svätosti.

Joaquín Navarro-Valls, hovorca Jána Pavla II., na otázku, či mu chýba jeho prítomnosť, odpovedal takto: „Nie, nechýba mi. Predtým som mohol byť s Karolom Wojtylom dve až tri hodiny denne a teraz s ním môžem byť v kontakte 24 hodín denne.“ Cirkev potvrdila, že máme v nebi veľkého orodovníka i svedka. Aj my s ním môžeme byť v kontakte a neustále prosiť o svetlo milosrdenstva.

Michal MALIŠ, 5. ročník

AJ JEDNA DUŠA TVORÍ DIECÉZU...

O misiách na ostrove Island

Misie, to nie sú len ďaleké a exotické krajiny v mimoeurópskych končinách. Misia je celkom možná aj veľmi blízko. Napríklad na studenom, ale čarovnom európskom ostrove Island. O svedectvo sa s nami podelil kňaz Martin Felx, ktorý pastoračné dobrodružstvo medzi deťmi v škole nedávno vymenil za misijné dobrodružstvo v Krajine gejzírov...

v snehu, poľadovici a víchrici a niekedy i pri krásnom slnečnom počasí, aby sme stretli pár veriacich a sviatosťami im poslúžili. Dúfame, že takto Pán vzbudí nové kňazské povolania a Island bude mať raz svojich vlastných kňazov, ktorým táto kultúra nebude vzdialená a prečudesná islandská reč bude ľubozvučná.

Diecéza má jedného biskupa, päť inkardinovaných kňazov, sedem rehoľníkov (traja slovenskí kapucíni), jedného 93-ročného nestora a teraz „moju maličkosť“. Diecézu obohacujú štyri ženské rehoľné spoločnosti.

Denne si tu uvedomujeme slová sv. Františka Xaverského: „Aj jedna duša tvorí diecézu.“ Blesað sé nafn Drottins.

Moje kňazské chodníčky ma zaviedli pred rokom na studený ostrov Island, ktorý by sme veľkosťou mohli prirovnať k bývalému Československu. Žije tu približne 300-tisíc ľudí, z toho vyše 10-tisíc je katolíkov. Domorodí obyvatelia sú absolútnou väčšinou luteránskeho vierovyznania, ktoré prijali z Dánskeho kráľovstva v 16. storočí. Predtým, samozrejme, boli katolíkmami.

Tunajšia pastorácia sa sústreďuje viac na katolícku diasporu než na konvertovanie luteránov. Katolíci sú rozptýlení po celom pobreží ostrova. Nie je ich veľa, ale nachádzajú sa vo veľkých vzdialenostiach. Keby nemali katolíckeho kňaza, časom by sa asimilovali do tunajšej štátnej cirkvi. Preto týždeň čo týždeň najazdíme mnohé kilometre po cestách i necestách, popri sopkách a fjordoch,

Martin FELIX
foto: archív autora

KATOLÍCKA BIOETIKA PRE VŠETKÝCH

Novinkou v knižnom prostredí slovenskej Katolíckej cirkvi je edícia siedmich publikácií kňaza Ľubomíra Majtána, ktorý sa svojou prácou podujal na priblíženie niektorých aktuálnych otázok dnešnej modernej spoločnosti. Sú to otázky z oblasti bioetiky, rozdelené na jednotlivé témy: vzťah medzi mužom a ženou; vznik ľudského života; antikoncepcia; umelé oplodnenie; potrat; eutanázia; klonovanie, znásilnenie a trest smrti.

Autor sa vo svojom diele zameriava práve na tieto problémy a stavia ich do svetla katolíckej morálky. Tým neprináša žiadne nové objavy, ale ponúka jasné a pochopiteľné zhrnutie už poznaných skutočností.

Každá jedna zo série týchto siedmich publikácií je písaná podobným štýlom, hoci každá jedna hovorí o inej problematike. Ich obsah by sa dal rozdeliť do štyroch väčších fiktívnych celkov. Na začiatku si môžeme všimnúť predhovor a krátky úvod autora, čo nám prezrádza hlavnú tému celej publikácie. Potom nasleduje rozobratie danej témy, ktoré tvorí aj jadro celého diela. Táto časť je zároveň aj najobširnejšou časťou knihy, kde autor už opisuje samotný problém z vedeckého hľadiska. Robí to veľmi prehľadným a jasným spôsobom. K lepšiemu pochopeniu a zafixovaniu informácií pomáhajú aj rôzne ilustračné zábery a schémy. Po tejto sekcii sa dočítame o stanovisku Katolíckej cirkvi k danému problému. Autor tu čerpá z rôznych prameňov, najmä z cirkevných. Poslednú časť pod názvom Reakcie mladých považujem za menej potrebnú. Iste, aj to je isté spestrenie a obohatenie celého diela, ale na to, aby sme vnímali reakcie druhých ohľadom danej otázky, stačí chodiť s otvorenými očami vo svete. Tak sa môžeme stať bohatšími nielen o názory mladých, ale aj iných ľudí.

Na záver možno skonštatovať, že celé toto dielo je veľkým prínosom pre každého jedného z nás, pretože nám ponúka zaujatie správneho postoja k týmto novodobým výzvam. Zároveň je aj dobrým odrazovým mostíkom pre tých, ktorí by sa chceli týmito otázkami zaoberať hlbšie.

CEZ MAJSTROVSTVÁ V HOKEJI K MAJSTROVSTVÁM ŽIVOTA

Blížia sa majstrovstvá sveta v ľadovom hokeji. Mohli by sme povedať, že nič nové pod slnkom, avšak tento rok to bude pre našu krajinu viac ako výnimočné, keďže od 29. apríla do 15. mája budeme hosťiteľmi tohto medzinárodného turnaja po prvý krát v histórii samostatného Slovenska my.

Napriek všetkým pochybnostiam o tom, že MS 2011 sa u nás naozaj uskutočnia, sa deň otváracieho zápasu nezadržateľne blíži. Všetko nasvedčuje tomu, že Medzinárodná hokejová federácia (IIHF) nebude čeliť podobnej situácii ako v Česku, keď sa hokejová hala dokončovala na poslednú chvíľu. Dejiskom majstrovstiev budú mestá Bratislava a Košice. V Košiciach slúži svojmu účelu už piaty rok moderná multifunkčná hala Steel Arena, ktorá úrovňou vybavenia prekvapila dokonca šéfa IIHF. Zrekonštruovaný bratislavský štadión vzbudzuje svojou zvláštnou vonkajšou podobou okamžitý dojem moderného a špičkového vybaveného národného štadióna.

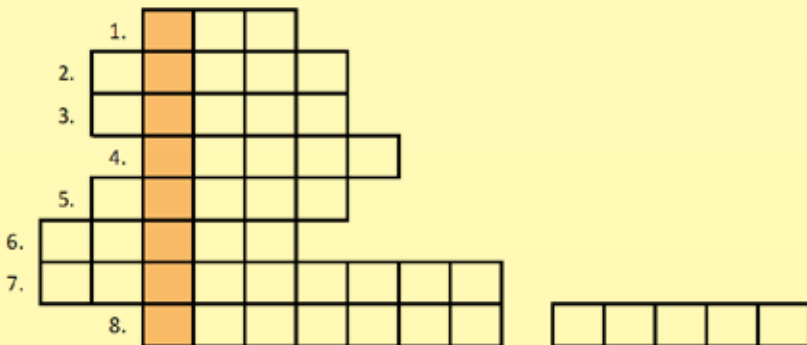
Stále viac na nás pôsobia reklamné pútače, spoty v televízii, články a rozhovory so zainteresovanými osobami ohľadom majstrovstiev. Prvá vlna kampane sa začala predstavením maskota a už dlhší čas sa po Bratislave a Košiciach premávajú autobusy označené vizuálom a logom šampionátu. Keďže majstrovstvá sveta sú dnes populárnou stávkovou príležitosťou, už od začiatku marca boli uverejňované kurzy na favoritov. Nevieme, ako obstoja naši reprezentanti, ktorí sa už dlhšiu dobu nedokázali výraznejšie presadiť v špičke ľadového hokeja. Aj v prípade neúspechu by však určitou satisfakciou mala byť upriamená pozornosť asi 800 miliónov televíznych divákov z celej planéty. Podľa stanoviska organizačného výboru by sa podujatie malo zaslúžiť v nevídanej miere o pozdvihnutie povedomia o našej krajine. Azda si nás opäť nepomýlia so Slovinskom.

Nech najväčšie športové podujatie roka dopadne akokoľvek, popri sledovaní výsledkov a fandaní by sa nám nemalo stať, že zabudneme na svoje vlastné majstrovstvá. Na tie, na ktoré sa podobne ako vrcholoví športovci pripravujeme dennodenne, na majstrovstvá života. V jeho zápasoch nejde o góly a body v tabuľkách, ale o zásluhy v nebi. Nejde o prestíž sveta, ale o život vo večnosti. Preto sa nenechajme strhnúť ponukami sveta, ale naplno vykročme do nasledovania umučeného a zmŕtvychvstalého Ježiša Krista. Našou odmenou nech bude nie medaila na krku, ale veniec večného života.

Tajnička...

Drahí čitatelia, ako je už zvykom z predchádzajúcich čísel, aj v tomto vám prinášame „biblickú“ tajničku. Keď ju vyriešite, dozviete sa meno cirkevného otca, ktorému sa podarilo preložiť Bibliu do latinského jazyka. Keďže máme pôst, ktorý je pre nás kresťanov akousi cestou púšťou do „zasľúbenej zeme“, tak otázky v tajničke sú z Knihy Numeri, ktorá sa zaoberá putovaním Izraelitov do Zasľúbenej zeme. Prajeme vám veľa síl a radosti pri čítaní tejto biblickej knihy.

1. Ako sa volal vrch, na ktorom zomrel Mojžišov brat Áron?
2. Ako sa volá púšť, na ktorej sa začína odohrávať dej Knihy Numeri?
3. Ako sa volá amorejský kráľ, ktorý nechcel dovoliť prejsť Izraelitom cez svoje územie?
4. Ako sa volal najstarší Jakubov syn, ktorého potomci si žiadali usadiť sa v Zajordánsku?
5. Ako sa volá Mojžišov nástupca, ktorý voviedol izraelský ľud do Zasľúbenej zeme?
6. Aké je meno Eleazarovho syna, ktorý svojím odvážnym a tvrdým činom odvrátil náказu z Izraela a Pán s ním uzavrel zmluvu pokoja, podľa ktorej kňazstvo bude patriť jemu a jeho potomstvu?
7. Koľko rokov putovali Izraeliti podľa Svätého písma po púšti?
8. Ako sa volá miesto, kde sa utáborili Izraeliti predtým, ako vstúpili do Zasľúbenej zeme?

Z tých z vás, ktorí nám pošlú správne znenie tajničky, vyžrebujeme výhercu, ktorý dostane farebné tričko s novým erbom seminára. Ešte pripomíname výhercu z vianočného čísla časopisu. Je ním pani Mgr. Magdaléna Bagyšová z Levíc. Aj jej posielame tričko s naším novým erbom.

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici
v spolupráci s Katedrou biblických vied pri RKCMBF UK,
pri príležitosti blížiaceho sa jubilea príchodu sv. Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu
pozyva na trojročný cyklus tematických prednášok pod názvom

SLOVOM ŽALMU k jubileu

Priebeh stretnutí:

1. Spoločné slávenie vešpier o 19.30
2. Historický exkurz
3. Čítanie a výklad žalmov
4. Diskusia do 21.15

Obsah stretnutí počas prvého roka:

14.II. Blažení všetci (Ž 1-2)
Kriváň a Pribinov kostol

14.III. Čože je človek? (Ž 8)
Lehota pod Vtáčnikom a Nitriansky hrad

11.IV. Bože, ty si môj Boh (Ž 22)
Selce a Bratislava

9.V. Pán je môj pastier (Ž 23)
Dubové (farnosť Slovenské Pravno) a Devín

6.VI. O Pánovom zákone (Ž 19)
Horná Trnávka a Kopčany

19.IX. Dôvera v Božiu pomoc (Ž 27)
*Lukavica (farnosť Žarnovica)
a Kostoľany pod Tribečom*

10.X. Modlitba v beznádeji (Ž 39)
Malá Lehôtka a Ducové

14.XI. Čakal som na Pána (Ž 40)
Malý Krtíš a Nitrianska Blatnica

12.XII. Nostalgia za Božou tvárou (Ž 42-43)
Veľké Kršteňany, Železná Breznica a Trenčín

Všetkých Vás srdečne pozývame
na najbližšie stretnutia, ktoré sa uskutočnia

9. mája a 6. júna 2011 o 19.30

v priestoroch Kňazského seminára.

Obsahom historických exkurzov bude predstavenie patrocínií sv. Cyrila a Metoda
v Banskobystrickej diecéze a sakrálnych stavieb z 9. storočia na území Slovenska.

dodá LÚČ

PRÁZDNOTA

*Ľudské srdce je od narodenia deravé,
túžiace, smútiace, a tak veľmi nezdravé.*

*Že hľadá lieky, inšpirácie i hodnoty,
aby sa zbavilo démona prázdnoty,
pocitu ničoty, života bez zmyslu.*

Nechce byť tovarom čierneho priemyslu.

Chce pre niečo žiť a pre niečo zomrieť.

Nechce potme, v samote, potichu dozrieť,

ale dozrieť a uvidieť život v plnosti,

v ktorom nie sú len neduživé lúbsti,

ale kríž, ktorý spája nebo a svet,

nevinná krv, ktorá uhaša smäd.

Nevinný posol, ktorý je sám odpoveď,

že prišiel oponu života odostrieť.

Peter Piš

